

*Peste Cinci
Ani*

REBECCA SERLE

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FLORESCU

NEMIRA

Capitolul 1

Douăzeci și cinci. Până la douăzeci și cinci număr în fiecare dimineață înainte să deschid ochii. E o tehnică de meditație și de calmare care ajută la memorie, concentrare și atenție, dar adevăratul motiv pentru care o fac e că atât durează până când iubitul meu, David, se dă jos din pat, pornește aparatul de cafea, iar eu simt mirosul de boabe prăjite.

Treizeci și șase. De atâtea minute am nevoie ca să mă spăl pe dinți, să fac duș, să mă dau pe față cu gel tonifiant, ser, cremă, să mă machiez și să îmbrac un costum pentru muncă. Dacă mă spăl pe cap, ajung la patruzeci și trei.

Optsprezece. Atâtea minute fac pe jos până la birou, de la apartamentul nostru din Murray Hill până la East Forty Seventh Street, la sediul firmei de avocatură Sutter, Boyt and Barns.

Douăzeci și patru. Atâtea luni cred că trebuie să te vezi cu cineva înainte să vă mutați împreună.

Douăzeci și opt de ani. Vârsta potrivită să te logodești.

Treizeci de ani. Vârsta potrivită să te măriți.

Mă numesc Dannie Kohan. Și cred în viața trăită după numere.

– O zi a interviului minunată! spune David când intru în bucătărie.

Azi e 15 decembrie. Sunt în halat de baie și am părul prins într-un prosop. El e tot în pijama și are o mulțime de fire albe pentru cineva care n-a trecut de treizeci de ani, dar mie-mi place. Îi dă o înfățișare respectabilă, mai ales când poartă și ochelari, ceea ce se întâmplă des.

– Mulțumesc! îi răspund.

Îl cuprind în brațe, îl sărut pe gât, apoi pe buze. Deja m-am spălat pe dinți, iar David nu are niciodată respirația grea dimineța. Niciodată. Când am început să ne vedem, credeam că se ridică din pat înaintea mea ca să folosească pasta de dinți, dar, când ne-am mutat împreună, mi-am dat seama că, pur și simplu, asta e starea lui naturală. Așa se trezește el. Mi-e teamă că nu pot spune același lucru despre mine.

– E gata cafeaua.

Mijește ochii și mie mi se strânge inima văzând cum i se strâmbă fața când încearcă să privească atent fără lentilele de contact.

Scoate o cană și toarnă cafea. Deschid frigiderul și, după ce-mi întinde cana, adaug un linguroi de cremă pudră. *Coffee-mate* cu aromă de alune. Lui David i se pare un sacrilegiu, dar o cumpără ca să-mi facă mie pe plac. Așa e el. Un bărbat care te judecă, dar e generos.

Iau cana de cafea și merg să mă așez în colțisorul nostru de bucătărie cu vedere spre Third Avenue. Murray Hill nu e cel mai elegant cartier din New York și are o reputație proastă (toți băieții și fetele din confreriile evreiești din cele trei state înconjurătoare se mută aici după ce termină facultatea, iar stilul vestimentar cel mai răspândit presupune hanorace cu inscripția Penn), dar nu ne-am fi permis nicăieri în oraș un apartament cu două camere și bucătărie echipată complet, într-o clădire cu portar. Asta deși împreună câștigăm mai mult decât ar avea dreptul un cuplu de tineri de douăzeci și opt de ani.

David lucrează în finanțe, ca investitor bancar, pentru Tishman Speyer, un conglomerat imobiliar. Iar eu sunt avocat corporatist. Și azi am un interviu la cea mai bună firmă de avocatură din oraș. Wachtell. Mecca. Apogeul carierei. Birourile legendare din fortăreața neagră și gri de pe West Fifty-Second Street. Toți avocații de top din țară lucrează acolo. Lista lor de clienți e inimaginabilă; ei reprezintă pe toată lumea: Boeing, ING, AT&T. Cele mai mari fuziuni de corporații, înțelegerile care afectează piețele globale, toate au loc între pereții lor.

Vreau să lucrez la Wachtell de când aveam zece ani și tata mă scotea la prânz în oraș, la Serendipity, și apoi mă ducea la un matineu. Treceam pe lângă toate clădirile din Times Square și apoi insistam să mergem pe West Fifty-Second Street numărul 51, ca să mă holbez la clădirea CBS, unde Wachtell are birourile încă din 1965.

– O să-i faci praf azi, iubito! spune David.

Își ridică brațele deasupra capului și i se vede puțin din abdomen. David e înalt și deșirat. Toate tricourile îi sunt scurte când se întinde și eu sunt recunoscătoare.

– Ești pregătită?

– Desigur.

Când s-a ivit interviul, am fost sigură că e o glumă. Sigur că da, să mă sune pe mine un recrutor de la Wachtell. Bella, prietena mea cea mai bună – blonda tipică, iubitoare de farse și frivolă –, trebuie să fi plătit pe cineva. Dar, nu, era adevărat. Wachtell, Lipton, Rosen & Katz mă chemau la interviu.

Azi, 15 decembrie. Am marcat ziua în calendarul meu cu un Sharpie. Nimic n-o să șteargă asta.

– Nu uita că diseară mergem la cină să sărbătorim, spune David.

– N-o să știu de azi dacă am primit postul. Nu așa decurg interviurile.

– Serios? Ia explică-mi tu.

David flirtează cu mine. David știe să flirteze. Nu ai crede dacă-l vezi așa de scortșos în cea mai mare parte a timpului, dar are o minte grozavă, sclipitoare. E unul dintre lucrurile care îmi plac la el. A fost unul din lucrurile care m-au atras la el.

Ridic din sprâncene și el dă înapoi.

– Sigur c-o să primești postul. E în planul tău.

– Apreciez încrederea ta.

Nu insist, pentru că știu ce se întâmplă diseară. David nu se pricepe deloc la ținut secrete și se pricepe chiar mai puțin la spus minciuni.

În seara asta, în a doua lună din al douăzeci și optulea an de viață al meu, David Andrew Rosen o să mă ceară de nevastă.

– Două porții de Raisin Bran cu jumătate de banană? mă întrebă ridicând un castron spre mine.

– Zilele importante sunt zile cu bagel, îi spun. Pește alb. Știi asta.

Înainte să studiez un caz important, întotdeauna mă opresc la Sarge's, pe Third Avenue. Salata lor de pește alb e mai bună decât cea de la Katz, din centru. Și nu aștepți niciodată mai mult de patru minute și jumătate, chiar și când e coadă. Mă uimește eficiența lor.

– Ai grijă să-ți iei gumă la tine, spune David venind lângă mine.

Clipesc aprobator și mai iau o gură de cafea. Îmi alunecă pe gât, dulce și caldă.

– O să întârzii, îi spun.

Tocmai mi-am dat seama că David trebuia să fi plecat cu ore în urmă. Are program de la 9.00 la 17.00. Îmi trece prin minte că poate nu se duce la birou toată ziua. Poate n-a luat încă inelul.

– M-am gândit să fiu aici când pleci.

Se uită la ceas. E un Apple. I l-am cumpărat la aniversarea noastră de doi ani, acum patru luni.

– Dar chiar trebuie s-o iau din loc. Mă duc să fac sport.

David nu face sport niciodată. Are un abonament lunar la Equinox, pe care cred că l-a folosit de două ori în doi ani și jumătate. Are o constituție slabă de la natură; uneori, aleargă în weekenduri. Cheltuiala inutilă e un măr al discordiei între noi, așa că nu deschid subiectul în dimineața asta. Azi nu vreau să ne stea în cale nimic și, cu siguranță, nu așa devreme.

– Sigur, îi spun. Merg să mă pregătesc.

– Dar ai timp, îmi zice, trăgându-mă spre el și strecurându-și mâna pe sub halatul meu.

Îl las așa, unu, doi, trei, patru...

– Credeam că ești în mare întârziere. Și nu pot să-mi pierd concentrarea.

Dă din cap. Mă sărută. Înțelege.

– În cazul ăsta, dublăm diseară.

– Nu mă tachina, îi spun ciupindu-l de braț.

Îmi sună telefonul lăsat la încărcat pe noptiera din dormitor și o iau după sunet. Ecranul se umple cu imaginea unei zeițe shiksa¹ blonde, cu ochi albaștri, care scoate limba la cameră dintr-o parte. Bella. Sunt surprinsă. Prietena mea e trează înainte de prânz numai dacă a pierdut toată noaptea.

– Bună dimineața! îi spun. Unde ești? Sigur nu la New York.

Ea cască. Mi-o imaginez întinzându-se pe vreo terasă la mare, cu un chimonou de mătase căzut pe umeri.

– Nu la New York. La Paris.

Ei bine, așa se explică de ce poate vorbi la ora asta.

– Credeam că pleci în seara asta.

Am zborul ei pe telefon: UA 57. Pleacă din Newark la 18.40.

– Am plecat mai devreme, spune ea. Tata voia să ieșim la cină diseară. Doar ca să se plângă de mama, clar.

Face o pauză și o aud că strănută.

– Tu ce faci azi?

Oare știe despre azi? David i-ar fi putut spune, cred, dar ea nu poate să țină secrete, mai ales față de mine.

– O zi mare la muncă și apoi mergem la cină.

– A, da, cina.

E clar că știe. Pun telefonul pe difuzor și îmi scutur părul. O să-mi ia șapte minute să-l usuc. Mă uit la ceas: 8.57. Timp berechet. Interviuul e abia la 11.00.

– Era cât pe ce să te sun acum trei ore.

– Ei bine, chiar ar fi fost devreme.

– Dar tot ai fi răspuns. Nebuno!

¹ Femeie neevreică (n. tr.).

Bella știe că nu-mi închid telefonul noaptea. Bella și cu mine suntem cele mai bune prietene de când aveam șapte ani. Eu, evreica drăguță din Main Line, Philadelphia. Ea, prințesa franco-italiană, ai cărei părinți i-au organizat o petrecere de 13 ani destul de mare ca să oprească orice bat mitzvah¹. Bella e răsfățată, nestatornică și nu în mică măsură fascinantă. Nu e doar impresia mea. Oriunde se duce, lumea îi cade la picioare. E cel mai ușor de iubit ființă și ea însăși dăruiește dragoste imediat. Dar e și fragilă. Membrana incredibil de subțire care se întinde peste emoțiile ei stă mereu să plesnească. Contul bancar al părinților ei e imens și ușor accesibil, dar timpul și atenția lor, nu. A crescut, practic, acasă la mine. Am fost mereu numai noi două.

– Bella, trebuie să închid. Am interviul azi.

– Așa e! Watchman!

– Wachtell.

– Cu ce te îmbraci?

– Probabil, un costum negru. Mereu port costum negru.

Deja inventariez mental dulapul, deși am ales costumul încă de când m-au sunat.

– Ce incitant, îmi zice pe ton neutru și mi-o imaginez cum strâmbă din năsul roz de parcă a mirosit ceva neplăcut.

– Când te întorci?

– Probabil, marți. Dar nu știu. S-ar putea să mă întâlnesc cu Renaldo, caz în care mergem pe Riviera câteva zile. N-ai crede, dar e grozavă în perioada asta a anului. Nu e nimeni. Ai tot locul doar pentru tine.

Renaldo. N-am mai auzit de el de ceva vreme. Cred că era înainte de Francesco, pianistul, și după Marcus, regizorul. Bella e mereu îndrăgostită, mereu. Dar iubirile ei, deși intense și dramatice, nu țin niciodată mai mult de câteva luni. Rareori, aproape niciodată, îi spune

¹ Ceremonie care marchează trecerea unei fete evreice de la copilărie la maturitate (n. tr.).

cuiva „iubit“. Cred că ultimul să fi fost când eram la facultate. Și cum rămâne cu Jacques?

– Distracție plăcută! Scrie-mi un mesaj când ajungi și trimite-mi poze, mai ales cu Renaldo, pentru dosarele mele, știi tu.

– Da, mamă.

– Te iubesc! îi spun.

– Eu te iubesc mai mult.

Îmi usuc părul și îl netezesc cu placa la rădăcini și la vârful, ca să nu se electrizeze. Îmi pun niște cercei cu perluțe pe care părinții mi l-au dat când am absolvit facultatea și ceasul meu preferat Movado, pe care David mi l-a făcut cadou anul trecut de Hanuka. Costumul negru pe care mi l-am ales, proaspăt adus de la spălătorie, atârnă de ușa dulapului. Înainte să-l îmbrac, adaug o bluză cu volane albe și roșii, în onoarea Bellei. O scânteie de viață, ar zice ea.

Mă întorc în bucătărie și fac o mică piruetă. David nu a progresat aproape deloc cu îmbrăcățul și plecatul. E clar că și-a luat liber azi.

– Ce crezi? îl întreb.

– Ești angajată, zice el, apoi îmi pune mâna pe șold și mă sărută ușor pe obraz.

– Țsta e planul.

Îi zâmbesc.

*

Sarge's e previzibil de gol la ora zece – e un loc pentru cei care încep munca dimineața –, așa că nu durează decât două minute și patruzeci de secunde să ajungă la mine primul bagel cu pește alb. Mânânc din mers. Uneori, stau la masa din colț de la geam. Nu au rezemătoare, dar găsesc loc să-mi pun geanta.

Tot orașul e îmbrăcat de sărbătoare. Luminile de pe străzi sunt aprinse, ferestrele sunt înghețate. Sunt minus 0,5 grade, chiar călduț

pentru o iarnă obișnuită la New York. Și încă n-a nins, așa că mersul pe tocuri e o nimica toată. Până acum, totul e bine.

Ajung la sediul Wachtell la 10.45. Stomacul începe să-mi joace feste, așa că arunc restul de bagel. Asta e. Pentru asta am muncit în ultimii șase ani. De fapt, pentru asta am muncit în ultimii optsprezece ani. Fiecare test preparator SAT¹, fiecare oră de istorie, fiecare oră în care am învățat pentru LSAT². Nenumăratele nopți în care m-am culcat la 2.00. Fiecare situație când am fost certată de un partener pentru ceva ce nu făcusem, fiecare situație când am fost certată de un partener pentru ceva ce făcusem, fiecare clipă de efort m-au dus aici și m-au pregătit pentru acest moment. Scot o gumă de mestecat. Inspir adânc și pătrund în clădire.

Clădirea de la numărul 51 de pe West Fifty-Second Street e gigantică, dar știi exact pe ce ușă să intru și la ce birou să merg (intrarea de pe Fifty-Second, biroul din față). Am repetat acest șir de acțiuni de nenumărate ori în capul meu, ca o coregrafie. Mai întâi ușa, apoi pivotul, apoi o întoarcere elegantă spre stânga și câteva trepte mici. *Un-doi-trei, un-doi-trei...*

Ușile liftului se deschid la etajul al treizeci și treilea, iar eu îmi țin respirația. Simt energia, precum cocaina în sânge, când mă uit în jur la oamenii care intră și ies pe ușile de sticlă ale sălilor de conferințe, ca niște figuranți din serialul *Costume*, angajați doar azi – pentru mine, doar pentru plăcerea mea. Locul e plin ochi. Am senzația că poți intra aici în orice zi, la orice oră și tot asta ai vedea. Sâmbăta la miezul nopții, duminica la 8 dimineața. E o lume în afara timpului, cu propriul program.

Asta vreau. Asta mi-am dorit mereu. Să fiu într-un loc care nu se oprește niciodată. Să fiu înconjurată de pașii și ritmul măreției.

– Domnișoară Kohan?

¹ Test folosit pentru admiterea la colegiile din Statele Unite (n. tr.).

² Test necesar la admiterea la școlile de drept (n. tr.).

O tânără mă salută. Poartă o rochie pe corp de la Banana Republic, fără sacou. E recepționera. Știi asta pentru că toți avocații trebuie să poarte costum la Wachtell.

– Pe aici, vă rog.

– Mulțumesc mult.

Mă conduce prin open space. Văd toate colțurile, birourile, totul e la vedere. Sticlă, lemn și crom. *Pac, pac, pac*, se aud teancurile de banii. Mă conduce într-o sală de conferințe cu o masă lungă de mahon. Pe ea sunt o sticlă cu apă și trei pahare. Rețin această mică și revelatoare informație. O să fie doi parteneri la interviu, nu unul singur. E bine, sigur că e în regulă. Îmi știu pe de rost povestea. Practic, aș putea să le desenez planul cu birourile lor. Mă descurc!

Două minute se transformă în cinci, apoi în zece. Recepționera a plecat de mult. Chiar când mă gândesc să-mi torn un pahar cu apă, ușa se deschide și intră Miles Aldridge. Primul din anul său la Harvard. Scrie în *Yale Law Journal*. E partener senior la Wachtell. E o legendă și acum e în cameră cu mine. Trag aer în piept.

– Domnișoară Kohan, zice el, mă bucur că ați ajuns la această întâlnire.

– Desigur, domnule Aldridge. E o plăcere să vă cunosc.

Ridică din sprâncene, uitându-se la mine. E impresionat că îi știu numele. Trei puncte.

– Începem?

Și îmi face semn să mă așez.

Toarnă câte un pahar cu apă. Al treilea rămâne acolo neatins.

– Așa, spune el. Să începem. Spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră.

Am trecut prin răspunsurile pe care le repetasem, le cizelasem și le modelasem în ultimele zile. Sunt din Philadelphia. Tata avea o afacere cu corpuri de iluminat și nici nu împlinisem zece ani când am început să-l ajut cu contractele în biroul din spate. Ca să le sortez și le aranjez exact cum îmi doream, trebuia să le citesc puțin și așa m-am îndrăgostit